

Kapitlet

GUDS BONING BLAND MÄNNISKORNA

i

BOKEN OM DEN LEVANDE GUDEN

av

Bô Yin Râ

Mer information om boken finns på:

<http://www.boyinra-stiftelsen.se>

Guds boning bland människorna

Det kom en gång för länge sedan från soluppgångens land ett stilla budskap till västerlandet och skildrade på den kristna trons fromma sätt i liknelsens form en *underbar, andligt sammanfogad förening av vetande* — men västerlandets människor *kunde inte tolka* det som nådde dem på detta vis.

— —

Sagans slöja sveptes omkring den "*heliga Graal*" och dess upphöjda "ridderskap" . . .

Ett trösterikt *vetande* gick förlorat i dunkla *myter* — blev en sagoomspunnen bakgrund för from diktning. —

Men så hände det i våra dagar, att några äventyrliga mystagoger berättade inför hela världen i fantastiskt utsmyckade skildringar om *några fördolda människor med hemlig kunskap i det inre av orienten*, fastän budskapet motvilligt på samma gång avslöjade, att dess sagesmän visserligen kände till de fördoldas *existens* men dock inte hade sett någon av

dem — då man ju *aldrig kunde tro*, att vissa *undergörande fakirer* och *sällsamma heliga*, som man mött, var medlemmar av denna andliga krets . . .

Men då det hos många själar *omedvetet* dröjt sig kvar en sista dunkel *aning* om en möjlig andlig förbindelse med en någonstans här på jorden ännu förborgad helgedom, som är uppfylld av gudomlig ande, så fanns det snart sådana som var benägna att tro och som hoppades uppnå en sådan förbindelse.

Tyvärr sökte de på *felaktiga vägar*, och på dessa villovägar söker de än i dag. — —

Av vetandets smulor, som låg vid vägen, uppförde de ett underligt luftslott och kallade det "*vetenskapen*" om anden — utan att ana att de hade hemfallit åt villfarelsen, att sant vetande om evighetens ande *skulle kunna läras in* på samma sätt som jordisk förståndsvetenskap.

De lever som asketer för att, såsom de menar, "*förändliga*" sig — försänker sig i midnattsmörka giftmoras i en "*mystik*", som härstammar från den tropiska djungelns feberatmosfär — söker överallt lidelsefullt efter gamla eller nya anvisningar för att uppnå "*ockulta krafter*" — och tror, att de på så vis skulle kunna närma sig *Dem*, som för allt detta *blott* har till övers *ett medlidsamt leende, fullt av förlåtelse och förståelse*. — —

Ingen förmår beträda de klippstigar, som leder till de i solljus strålande snövidderna på det "*stora berget*", utan alla ilar på breda dammiga vägar bort mot de kvalmiga dalarnas sedan länge vanhelgade vallfartsmål . . .

Många drömde att de redan *var på väg* till de nyktert klara ledarna i själens rike, och nu söker de igenom skogarna för att — upptäcka en "*helig*" . . .

Andra åter tror, att de *religiösa lärorna hos österlandets folk är identiska* med visdomen hos dessa stilla och förborgade ledare . . .

Och så säger de med rätta:

"Även hos oss har det i äldre tider funnits siare och visa, också vi har *våra* heliga böcker från en fjärran forntid!

Och det gudomliga är ju detsamma överallt!

Varför skulle väl vi, *västerlandets* söner, nu söka vår frälsning just i *österlandet*?! —"

De talar *sanning* — ty om det endast vore fråga om *det*, som man överallt med fromt hjärta kan lära känna inom sig — om det här blott vore fråga om de forntidens läror, som i orienten ännu påverkar trosföreställningarna — då skulle varje sökande kunna finna tillfredsställelse inom sig själv och i de visa läror, som profeter och förkunnare bland hans eget folk har lämnat efter sig.

Men de stilla ledarnas visdom och verksamhet har föga med de östliga folkens läror att göra, och de dolda andliga hjälparna leder till *vidare* rymder än de himlar, som varje tid skapar åt sig såsom uttryck för sin fromma längtan. —

Vårdarna av hela mänsklighetens urtidsarv är de mäktigaste beskyddarna av allt *andligt* hos människan och är tillika *jordemänniskans sannaste vänner, fulla av förståelse och råd.* —

Sedan äldsta tider har de sänt ut bröder till jordens alla länder för att bilda *andliga strålningscentra* där det behövdes.

Under tidernas lopp har de i alla folk valt ut sina andliga söner och bröder, såsom andlig lag påbjudit.

För alla dessa, som de valt ut, blev en plats mitt i Asien ett andligt hem, som ingen får tillträde till utan att vara inbjuden.

De få, som sedan urtidsdagar lever tillsammans där, framträder aldrig i den yttre verksamhetens värld.

Till det förordnar de bara *dem* av sina andliga söner och bröder, som andlig lag bestämt att bli "*verkande*".

De själva är blott trogna väktare av en andlig skatt, som jordemänniskan en gång *ägde före* fallet till den fysiska materiens värld.

De *skapar* den makt, med vilken de, som är verkande, *handlar* till jordemänsklighetens väl.

Är det inte *högsta dårskap* att tro, att dessa höga ledare är "*buddister*" eller "*bramaner*", "*lamor*", "*punditer*" eller rentav "*fakirer*"!?! —

Man skall inte heller tro, att man här har att göra med ”*lärd*” i någon ockult så kallad ”*vetenskap*”!

Antaganden av detta slag är fullständigt befängda!

De av Urljuset Lysande är framför allt ”*skapande*”.

De ”äldsta” eller ”fäderna” har *aldrig känt* ”törsten efter kunskap” och har inte *kunnat* lära känna den . . .

Deras ”söner” i anden liksom deras ”bröder” har också *för länge sedan glömt* allt kunskapsbegär.

De har inte heller den minsta avsikt att omvända världen till de läror som grundas på österlandets mystik och filosofi.

För dem alla är det likgiltigt, om du ”*tror*” på *bibeln*, *koranen*, *veda* eller *Buddhas* läror.

Men inom *alla* dessa trossamfund finner de ständigt människor, som de kan *hjälpa* och *andligen ledsaga*, även om de beskyddade och hjälpta oftast inte medvetet upplever de förlopp, som här äger rum . . .

De av Urljuset Lysande vill inte ge dig några *trosläror* utan vill *bygga de ”broar”*, som förbinder dig, djurbundna människor här på jorden, med det substantiella andliga riket.

De står fjärran från de läror, som vill driva människan till *extas*, för att hon då — inte längre vid sina *sinnens* bruk — skall tro sig ha makt att dra det *gudomliga* ned till sig. —

De vet sannerligen också, att man aldrig genom *tänkande* kan lära känna *det*, som är allt tänkandes förutsättning och som lever ovanför allt tänkande.

De ler, när de hör talas om dem, som anser sig själva vara förklädda *gudar*.

Men de bistår osynligt var och en som vill *ta emot sin Gud inom sig*. —

De är de sanna översteprästerna, som räcker välsignelsens kalk till varje pilgrim som av sitt hjärtas djupaste innerlighet vill *möta Gud inom sig*. — — —

Inser du inte, att det här är fråga om *något annat* än dessa underliga förment vetande i "ockult vetenskap", som omtalas i de skrifter, där man av alla folks mystiskt dunkla läror har kokat ihop en ragu och kallat denna anrättning "gudsvishet" — "teo-sofi"?! — —

Med en *sådan* "gudsvishet" som dessa stackars vilseförda och självedragna äger, med all "övning", *meditation och fastande* — med all *renhet i dina gärningar och tankar* — med kunskap om ting, som man inte behöver känna till — *kommer du inte en hårsman närmare det mål*, som du med ditt hjärtas djupaste känsla kan ana som det *höggrändade målet för alla dina önsknings!* — —

Du blir kanske *en narr*, kanske en "*helig*" för dig själv och andra — men aldrig når du på detta sätt *din Gud!*

Om du bara vill finna det som du *utan* andlig hjälp alltid kan finna i dig själv, *då* behöver du sannerligen *inte* rikta dina blickar mot den "*höga Östern*"!

De som leder dig *därifrån* — även om de lever i samma land som du eller till och med i samma hus — *de* har *något annat* att ge! —

De kan *skapa* något inom dig som du själv *inte kan* skapa . . .

Något som slår rot i dig och åt vilket du blir näring . . .

Något som *du ännu inte har* och *aldrig skulle kunna* ha av *dig själv!* — —

De av Urljuset Lysande har det sannerligen inte heller av *sig själva.* —

De ger dig bara *tillbaka* det som en gång var *ditt eget*, innan du måste *avstå* från det genom din längtan till den fysiska materiens värld. — —

De "*äldste*" av bröderna har *aldrig förlorat* det, eftersom de aldrig råkat ut för det djupa fallet till människodjuret här på jorden . . .

De känner inte döden och lever sedan årtusenden tillbaka här på jorden *i en oförstörbar* gestaltning av krafter av den renaste *andesubstans.*

De har *aldrig* såsom *du* och *jag* varit förenade med en kropp, som liknar *djurens.*

De skapade emellertid "*bröder*" åt sig *på andliga* plan i människor som en gång fallit och i sinom tid måste förena sig med djuret här på jorden, för att dessa, sedan de blivit födda på jorden, skulle kunna utträta det som *blott* kan uträttas när man lever i *jordedjurskroppen* . . .

Sålunda bereder de även idag *framtida* "bröder" för *kommande* tider.

Platsen för deras verksamhet *här på jorden* är sedan urtiden, då de första *djurmänniskorna* blev en boning för *andemänniskan* — det ställe där jordens högsta berg höjer sig — otillgänglig för var och en, som de inte själva andligen för in i sin krets.

Här är i sanning "*Guds boning*" *bland människorna* på jorden!

Här når *andens rike* genom krafter av den renaste andesubstans in i jordens fysiska händelseförlopp!

*Häri*från utgår *strålar av renaste andesubstans* till alla, som bor på jorden! —

Jag ser dock alltför många människor här på jorden som *förgäves* söker anden, eftersom de vandrar fram på vilseledande vägar.

Jag kan blott mana alla dessa att *vända om*, ty det *verk samma ljuset* från den "*innersta Östern*" kan knappast uppfylla dem, om deras ögon hela tiden är *bländade* av de många

ljusen från alla tider — de sken och facklor med vilka den i djurdomen fallna människan själv försökt lysa upp sin väg.

Sannerligen, blott den som *oförvillad* blickar igenom jordens gnistljus bort mot "*Östern*" finner *levande* ljus uppe på höga berg!

Den som funnit det skall få sin väg *upplyst* av det, tills han når sitt *mål* — — ända tills han *når sitt mål*! —